

Aften i de dødes have.

den kolde nattevind fejer -
hen over den gamle kirkegårds grusgange

her og hisset brænder en fakkel -
et vågeblus ved graven ud

lågens knirken
lyden af stemmer
raslen af nøgler
dør hen

nu er det mørkt
kun den blege måne sender
- som en falmet stjerne -
sit lys over de kolde stene

naturen iklæder sig et pragtkostume
af fint hvidt pudder

alt ligger hen i hellig tavshed
kun der fremmede takstræers hvisken
bryder freden

sent begynder en sagte skælven
som af fodtrin mod jorden
at forplante sig
gennem dødshavens svagt belyste flade
medens lyden af tusinde glasklokker
bortjager stilheden

det ringer stadig af glassets spil -
da en lyshåret kvinde
med faste skridt går gennem haven

hendes øjne beskinnes af månens hvidgule
- blege ansigt
men kaster ingen glans tilbage

en sky glider henover himlen
og skjuler hende for verden
altmens skridtene dør hen

alt opsluges igen af stilheden
men bag den venter den sagte klynken
af barnet som er vakt af hvile.